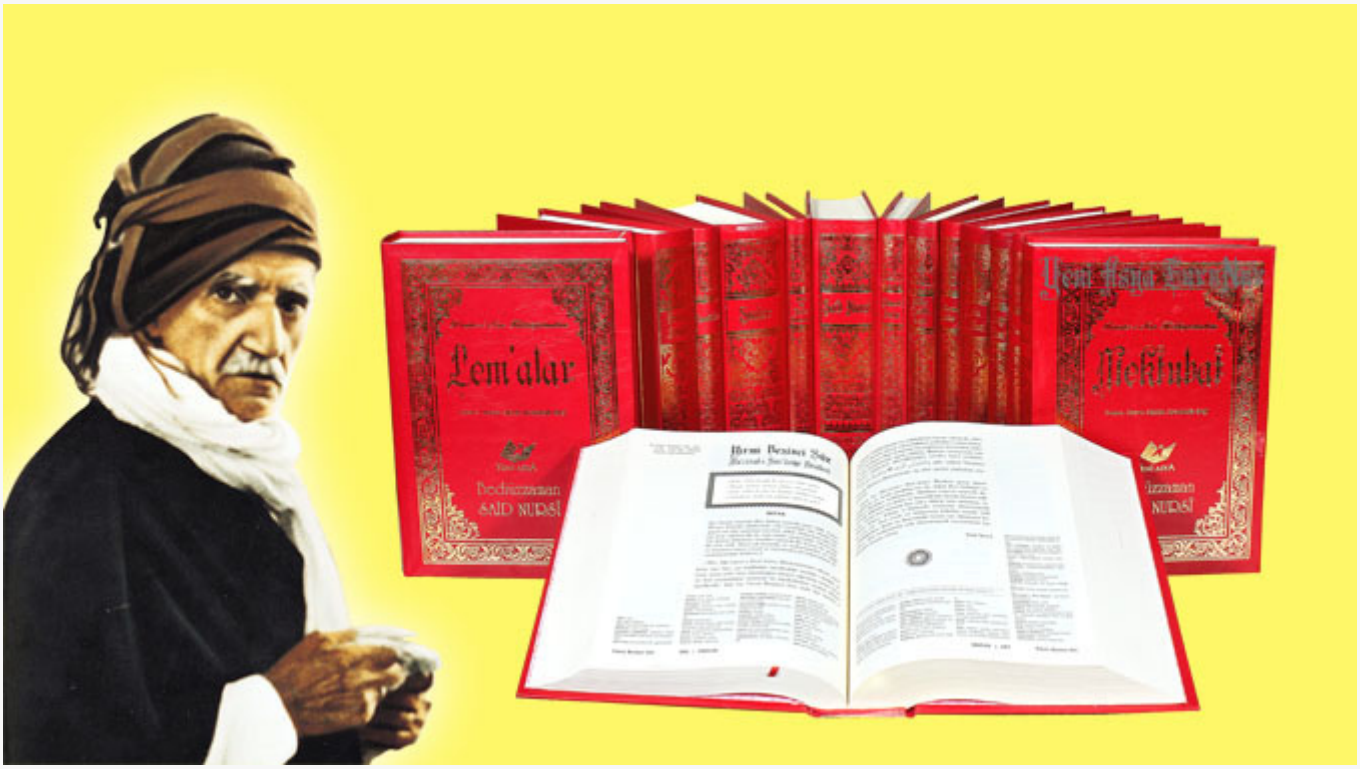
Zaruret, haramı helâl derecesine getirir mi?

Üçüncüsü: kaidesi, yani, “Zarûret haramı helâl derecesine getirir.” İşte şu kaide ise, küllî değil. Zarûret, eğer haram yoluyla olmamış ise haramı helâl etmeye sebebiyet verir. Yoksa, sû-i ihtiyârıyla, gayr-i meşrû sebeplerle zarûret olmuş ise, haramı helâl edemez, ruhsatlı ahkâmlara medâr olamaz, özür teşkil edemez.

Meselâ, bir adam sû-i ihtiyârıyla, haram bir tarzda kendini sarhoş etse, tasarrufâtı ulemâ-i şeriatça aleyhinde câridir, mâzur sayılmaz. Tatlîk etse, talâkı vâki’ olur. Bir cinâyet etse, ceza görür. Fakat, sû-i ihtiyârıyla olmazsa, talâk vâki’ olmaz, ceza da görmez. Hem meselâ, bir içki mübtelâsı, zarûret derecesinde mübtelâ olsa da diyemez ki, “Zarurettir, bana helâldir.”

İşte, şu zamanda zarûret derecesine geçen ve insanları mübtelâ eden bir beliyye-i âmme sûretine giren çok umûrlar vardır ki, sû-i ihtiyârdan, gayr-i meşrû meyillerden ve haram muâmelelerden tevellüd ettiklerinden, ruhsatlı ahkâmlara medâr olup, haramı helâl etmeye medâr olamazlar. Halbuki, şu zamanın ehl-i içtihadı, o zarûrâtı ahkâm-ı şer’iyeye medâr yaptıklarından, içtihadları arzıyedir, hevesîdir, felsefîdir; semâvî olamaz, şer’î değil. Halbuki, semâvât ve arzın Hàlıkının ahkâm-ı İlâhiyesinde tasarruf ve ibâdının ibâdâtına müdâhale ve o Hàlıkın izn-i mânevîsi olmazsa, o tasarruf, o müdâhale merduddur.

Meselâ, bâzı gàfiller, hutbe gibi bâzı şeâir-i İslâmiyeyi Arabîden çıkarıp her milletin lisâniyle söylemeyi iki sebep için istihsan ediyorlar.

Birincisi: “Tâ siyâset-i hâzıra avâm-ı Müslimîne de o sûretle tefhim edilsin.” Halbuki, siyâset-i hâzıra, o kadar çok yalan ve hile ve şeytânât, içine girmiş ki, vesvese-i şeyâtîn hükmüne geçmiştir. Halbuki, minber, vahy-i İlâhînin tebliğ makamı olduğundan, o vesvese-i siyâsiyenin hakkı yoktur ki o makam-ı âlîye çıkabilsin.

Sözler – Yirmi Yedinci Söz – Sayfa 444